

idegen

ismerős
a maszatos hirdetőfal
a megkopott zebra
a repedezett aszfalton
a napszíttá dobozok
a kirakatban
a friss kenyér illata
a sarki bolt előtt
a barátságosan mosolygó hajléktalan

csak az üvegpalota tükrében
feltűnő elmosódott képed
idegen
ezen a
szeptemberi reggelen
mely fekete-fehér fotóba
mervül

ismerős a hang is
a hallgatás ikertestvére
a zaj idegen lüktetésében

labda nélkül Rióban

az utcagyerekek (akiknek
minden szép jó vonzó
a kirakatüvegen túl van)
mozgását láthatatlan korlátok
szűkítik elviselhetetlenné
amíg aztán egyszer
mint kezelhetetlen csikók
kitornek és megteszik azt
ami egy pillanatra
a szabadság illúzióját villantja
amíg a Rend terelni kezdi őket
a közjó érdekében

a belső korlátokat külsők
váltják fel
de belül
a belső tereken és ösvényeken
amikor cél nélkül kóricálnak
csatangolnak
tekeregnek
befelé figyelve
elmerengve
emlékezve
kiürülve minden érzelemtől

mert az önsajnálatot nem ismerik
a múlt díszletei és szereplői
csak annyira érintik meg őket
mint egy tévéfilm epizódjai

végigsétálnak egy stadion gyepén
amikor csendes a pálya
a lelátók üresek
minden jó dolog
legfeljebb egyszer egy évben
történik velük
a játék kihívás
a rongyos labda
álmukban fényes mint hold
a tetők fölött
amikor ébren álmodnak
tenyerük tarkójuk alatt
zsibbad

a magány köréjük húsosodik
konzerválva utolsó mozdulataikat
mint a bogárét a
megkövesedett gyanta
a szépet hazudó borostyán

kisgyermek a parkban

nevet próbál adni a dolgoknak
hanggal fejezi ki örömét
a bosszúságot
rácsodálkozást a
felfedezendő szépségekre
fű virágok falevelek árnyak
hangyák bogarak lepkék
a szökőkút gyöngyöző vize
lerajzolni emlékezetből könnyebb
mint szavakba gyömöszölni
gullyog makog dadog
majd dacosan elszalad
megkergeti a rácsodálkozó
galambot

Feri és az almafa, 2014

Az almafa, Marosvásárhely, Hétfák, 2014

